

ψήφου, πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν ἐκλογέα, διὰ προσφόρου καὶ ἐννόμου διδασκαλίας. Οὕτε ἄγνοια νόμου ἐπιτρέπεται, οὕτε ἄγνοια καλῆς χρήσεως ψήφου. Εἰς τὸν λαὸν πρέπει ν' ἀφεθῇ ὅλη ἡ τιμὴ τῆς ἠθικῆς νίκης, ἣν θὰ καταγάγῃ, ἔὰν θελήσῃ, κατὰ τῆς παρανομίας· ἀλλ' εἰς τὸν λαὸν ἐπίσης θὰ βαρύνῃ καὶ ὅλη ἡ κατάκρισις, ἐὰν ὀργιάζων ἐντὸς καπηλείου ἢ παρασυρόμενος ἀπὸ αἰσθήματα ψυχικὰ ἐκλάβῃ καὶ πάλιν παιδιὰν τὴν χρῆσιν τῆς ψήφου. Δὲν εἶναι τρομερώτερον καὶ πικρότερον πρᾶγμα διὰ τοὺς λαοὺς, εἰμὴ ν' ἀκούσωσι ὅτι ἦσαν καὶ εἶναι τῆς κακῆς των τύχης ἄξιοι, διότι διδασκόμενοι καὶ προτραπέντες ἐν καιρῷ, ἀντὶ νὰ ἐξαρθῶσιν εἰς περιωπὴν, ἐπρωτίμηναν νὰ μείνωσιν κυλιόμενοι εἰς τὸν βόρβορον.

Julius

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

Σάββατον, ὥρ. 4 μ. μ.

Μετὰ βραχείαν, ὡς εἶπομεν, διακοπὴν, λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Βίσαγγελεύς κ. **Καραδζᾶς**. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ δὲν ἦτο δινηθισμένη μὲ ἀνθη ῥητορικῆς· ἦτο ὁμως πολὺ καθαρά, πολὺ σαφὲς καὶ συνέδεε τοὺς μίτους τῆς πολυσχιδοῦς ὑποθέσεως μετὰ τέχνης δεσποινίδος πλεκούσης τρίχαπτον. Ὁ κ. Βίσαγγελεύς τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν, καθ' ὃσον ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσω ἀκούσας καὶ ἀναστραφεὶς μετ' αὐτοῦ, δὲν ζητεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀτομικότητά του ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἀλλὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν

πραγμάτων. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ δὲν ἦτο θαῦμα λόγου, μοὶ ἤρσεν ὁμως ὡς περισταλεῖσα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀδρότητος καὶ τοῦ δικαίου. Τῆς ἀγορεύσεως ταύτης ἐκρατήσαμεν ὅσον ἠδυνήθημεν εὐρείας σημειώσεις.

* *

Εἰσαγγελεύς. Ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις, κύριοι Ἐνορκιοι, διαφέρει τῶν λοιπῶν ὑποθέσεων, ἃς συνήθως δικάζετε. Ἀποδίδεται εἰς τοὺς κατηγορουμένους πρᾶξις ἀτιμωτικῆ, κιβδηλεία καὶ παραχάραξις κιβδηλοῦ γραμματοσήμου οὐδόλως διαφέρουσα τῆς κλοπῆς. Εἰς τὴν κλοπὴν ἀμέσως προσβάλλεται τὸ ἄτομον· εἰς τὴν παραποίησιν προσβάλλεται ἡ δημόσιος περιουσία· ἀλλ' ἡ προσβολὴ αὕτη ἀντανάκλᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ἀτόμων. Διότι τὸ δημόσιον διὰ νὰ συντηρηθῇ ἐπιβάλλει φόρους· οἱ δὲ φόροι βαρύνουν τὴν γεωργικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν τάξιν.

Διαφέρει καὶ κατὰ τοῦτο ἡ παρούσα ὑπόθεσις· ὅτι ἐνῷ συνήθως δι' ἐγκλήματα ἀτιμωτικὰ κατηγορουμένους ἔχομεν ἀνθρώπους ἐκ τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, σήμερον ἔχομεν κατηγορούμενον τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν, ἀνθρώπον ὅστις μέχρι τῆς προχθὲς διεχειρίζετο τὸν δημόσιον πλοῦτον, τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν μοίραρχον, εἰς ὃν ἦτο ἐμπειστευμένη ἡ φύλαξις τῆς τιμῆς τῶν πολιτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου πλούτου, ἔχομεν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννην, ὅστις ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρός του ἔλαβεν ἀνωτέραν ἀνατροφὴν, ἔχομεν τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην, εἰς ὃν ἐπίσης ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ φύλαξις τοῦ δημοσίου πλούτου.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἀκόμα λόγος διαφορᾶς· διότι σήμερον παρουσιάζεται ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς δημοσιότητος τῶν δικῶν· τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης ταύτης, ὡς βλέπετε, στενογραφοῦνται, θέλουσιν ἐπομένως δημοσιευθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ κοινωνία συγκρίνουσα, σχετίζουσα τὰ διά-

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Λονδίνον, 29 Νομβρίου 1881.

Φίλιπτον «Μὴ Χάνεσαι»

Ἐκθέτων τὰς περὶ Λονδίνου ἐντυπώσεις μου, ἐννοῶ τὸ τρομερὸν δίλημμα εἰς ὃ θὰ εὐρίσκησαι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφασίσῃς, ἐὰν οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι εἶναι τόσοι ὑπερφύσιοι, ὅσον τοὺς παρέστησα καὶ θὰ τοὺς παραστήσω, ἢ ἐὰν ἔγεινα ἐνταῦθα τόσοι ἐκκεντρικοί, ὥστε νὰ ἀλλοιώνωνται ὑπὸ τὸ βλέμμα μου ἡ πραγματικότης. Ἀποφάσισον ὅπως θέλεις, ἀλλὰ πάντοτε λάβε ὑπ' ὄψιν σου τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ πορθμοῦ γείτονάς μας, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ μᾶς ἀποκαλῶσι «bizarres» (παραξένους).

Μετὰ τὸ Χάιτ Πάρκ, μετὰ τὸ Rost-Beef, μετὰ τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ὑποθέσεως, μετὰ τὸν ζῦθον, μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τὸν Σαίξπηρ, ὁ Ἀγγλος ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῆς δραστηριότητος, τῆς ζωῆς. Μένει ὃν ἀναυδὸν, καχεκτικὸς, τὸ ὅποιον ἐπὶ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ σκεφθῇ, τί πλέον δύναται νὰ πράξῃ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ ἡμέ-

ρα δαπανηθῇ εἰς τὴν τοιαύτην σκέψιν, καὶ ἀφ' οὗ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄλλο εἶδος διαχύσεως δι' αὐτόν, ἐκτὸς τῶν προεκτεθεισῶν, ἐκβάλλει τὰ σανδάλιά του, θέτει ὑπὸ τοὺς τερατώδεις πόδας του τὰς συρτάς ἐμβάδας του, καὶ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ προστυχόντος ἀνακλίντρου, χασμώμενος, σκεπτόμενος περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ en attendant λαμβάνει δόσιν τινα Μορφῆως, μέχρις οὗ ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ ἐξεγέρῃ διὰ νὰ λάβῃ τὴν δόσιν τοῦ τῆς τοῦ. Ἐὰν ἦναι πάρα πολὺ ἄγγλος, «too much English», συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐὰν ἔχῃ πάρα πολὺ σπῆνα καὶ πολλὰ χρήματα, ἐπισκέπτεται τὸν πυθμένα τοῦ Νιαγάρᾳ ἢ τοῦ Βεζουβίου, ἐκτὸς ἐὰν στερεῖται τῶν τελευταίων, ὅτε κάμνει μικρὸν περίπατον μέχρι τοῦ «London, ἢ Westminster Bridges [Γεφύρας τοῦ Λονδίνου ἢ Οὐέστμινστερ].

* *

Ἐπισκέπτεται τὸ θέατρον, διότι ὀφείλει νὰ δειχθῇ εἰς τὸ θεαρεῖόν του. Ἀποστρέφεται τὴν μουσικὴν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Λονδίνον δημόσιαι συναυλίας καὶ μόλα ταῦτα εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους χωρὶς—ὦ φίλη!—νὰ χασμηθῇ καὶ καὶ τὰ δεκατρία ἄσματα τοῦ extravagant Μπαρθόλδης, διὰ μόνον τὸν λόγον

πορα γεγονότα, θά εἴπῃ ἐὰν ἡ ἐτυμηγορία σας εἶναι δίκαια ἢ ἀδίκος. **Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ἐὰν εἶναι ἀθώω-
τική, ἀλλὰ καὶ ἀκόμα ἂν εἶναι καταδικαστική.**

Ἡ ἀποδεικτική διαδικασία οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχει. Θέλω λάβει ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ὅσαι σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ παραλείπει τὰ γεγονότα, ἅπερ, ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν ὡς πρὸς τὴν ἐνοχὴν. Θέλω λάβει ὑπ' ὄψιν ἐπίσης καὶ τὴν ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀπέναντι τῶν δικαστῶν καὶ ἀπέναντι τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων εἶναι σπουδαιότατον στοιχεῖον. Ὁ ἀθώος, κύριοι, δὲν περιέρχεται εἰς ἀντιφάσεις· ἀπαντᾷ περὶ τῶν γεγονότων, ὅπως ἔχουσι ταῦτα. Ποῖος περιπίπτει εἰς ἀντιφάσεις; ὁ ἐνοχός.

Τὴν 21ην νομίζω, Ἀπριλίου ἐφθασε πλαστὸν γραμματόσημον πρὸς τὸν Ἑμπορὸράπτην τῆς Σύρου Σαρλῆν· ἠθέλησε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ, ὁ δὲ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κεντρικὴ ἀποθήκη δὲν διέθετε γραμματόσημον κυανῆς σφραγίδος, ὁποπτευθεὶς κατὰσχευε αὐτὸ καὶ τὸ ἀποστέλλει εἰς τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων ἥτις ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι παραπτεπτημένον. Ὁ Σαρλῆς ἐρωτῶμενος εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀπαντᾷ ὅτι τοῦ τὸ ἔχει ἀποστείλει ὁ Ἀχιλλεὺς Βελέντζας εἰς πληρωμὴν μικροῦ πρὸς αὐτὸν χρέους του. Τῇ 23ῃ Ἀπριλίου ὁ Ἀχιλλεὺς Βελέντζας ἐρωτῶμενος ἂν ἐστεῖλε πρὸς τὸν Σαρλῆν γραμματόσημον ἀπαντᾷ: ἐστεῖλα. — Πόθεν τὸ ἔλαβες; — Δὲν ἐνθυμοῦμαι, λέγει, ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Σύρου ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν δευτέραν του ἐξέτασιν λέγει: Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ἡγόρασα ἀπὸ τὸ Ταμείον Ἀθηνῶν. Εἰς δὲ τὴν τρίτην του ἐξέτασιν ὁμολογεῖ ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ταμίαν Χαλκίδος. Ἀς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν Σαρλῆν, ἀνθρωπὸν ἀπλοῦν, οὐχὶ ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς λεπτής. Συγκρίνατε τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ

μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς. Ὁ Σαρλῆς, ἐντελὲς ἀθώος, ὅταν τοῦ εἶπας: ποῦ τὸ ἦρες; σὰς λέγει καθαρά: μοῦ τὸ ἐστεῖλεν ὁ Βελέντζας. Τί σὰς λέγει ὁμοῦς αὐτός, ὁ ἀνεπτυγμένος; Τ' ἀγόρασα ἀπὸ τὸν Ταμίαν Ἀθηνῶν ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Σύρου. Ἐρωτᾶται ὁ πρῶτος ἂν ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα Βελέντζαν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον· ἀρνεῖται· ἐρωτᾶται ὁ δεύτερος· ἀρνεῖται· ποῖαν δὲ δικαιολογίαν σὰς φέρει ὅτι κατὰ τὴν τρίτην ἀνάκρισιν τοῦ εἶπεν ὅτι τὸ παρέλαβεν ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην; Διότι τὸν ἐλυπεῖτο καὶ διότι δὲν ἤξευρεν ἂν ἐν γνώσει τοῦ τὰ ἔχει δώσει· διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ τὸν καταγγεῖλῃ. Ἰσως ἡ ἀνατροφή ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα πλείονα φιλανθρωπίαν ἀπὸ τὸν Σαρλῆν, ὅστις ὁμολόγησεν τὸν Βελέντζαν ὡς ἀποστολέα τοῦ γραμματοσήμου, ἐνῷ ἡ τρυφερά καρδιά τοῦ τελευταίου τὸν ἐμπόδιζε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἐξέτασιν ὅτι ὁμολόγησε κατὰ τὴν τρίτην. Ὁ ἡδυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐὰν δὲν ἀνέφερεν ἄλλα πρόσωπα, ὅτι παρ' αὐτῶν ἡγόρασε τὸ γραμματόσημον. Ἐλυπεῖτο τὸν Καϊμάκην μὲ τὸν ὁποῖον εἶπεν ὅτι ἔχει ἀπλῶς σχέσεις καὶ δὲν ἐλυπεῖτο τὸν Ταμίαν τῶν Ἀθηνῶν; Δὲν ἐλυπεῖτο τὸν Ταμίαν Σύρου; Μήπως αὐτός δὲν εἶναι οἰκογενειάρχης;

Βεβαίως δὲν εἶναι ὁ Μοίραρχος ὁ κατασκευαστὴς τῶν γραμματοσήμων· δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τοῦτο· ἀλλὰ δύναται σπουδαίως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τὰ γραμματόσημα ἦσαν κίβδηλα; Δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ τοῦ Ἀχιλλεὺς νὰ ἐξιχνιάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰδικοί ἀνθρωποὶ δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐξιχνιάσουν. Τὰ πλαστὰ γραμματόσημα ἦσαν κατεσκευασμένα μετὰ τόσης τέχνης (!), ὥστε ἀπέβαινον δυσδιάκριτα (!!). Ἀλλ' ἡ γνώσις τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς πλαστότητος αὐτῶν πηγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπολογίας του. Εἶχε τὸ καθῆκον ἀκόμα καὶ ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, καθὼς ἀνήκων εἰς τὸ σῶ-

τοῦ ὅτι εἶναι πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἡ δέσποινα Β. Ἐὰν ἦτο τοῦλάχιστον δεσποινίς (Miss), ὑπομονὴ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ μικρὰν τινα ἑκατοστὴν χασμημάτων, ἀλλὰ πρόκειται περὶ Δεσποίνης, καὶ ἀλλοίμονον, ἐὰν τολμήσῃ νὰ ταραξῇ τὴν σοβαρὰν στιγμὴν διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως. Πηγαίνει ἀπαξ κατὰ τριμηνίαν εἰς τὸν Χορὸν, διότι ἡ ποικιλία, καθὼς λέγει, εἶναι ὑγιεινὴ, καὶ ἐκεῖ ἐκτελεῖ τὰς παραδόξους κινήσεις τοῦ ὀκνηροῦ ἀγγλικοῦ βάλς, ὅπερ εἶναι τόσῳ νωχελές, ὥστε ἔχει δίκαιον ὁ Βύρων λέγων, ὅτι διδάσκει τοὺς χορεύοντας νὰ σκέπτωνται. Πλὴν ἐνίοτε, ἡ κανονικὴ ἐκείνη ποικιλία τοῦ κοστιζεῖ ἀκριβὰ τοῦ δυστυχοῦς, καθότι ἐνίοτε ἡ ἐσθῆς τῆς συγχορευτρίας του, ἀνεγείρεται ἀκουσίως πλέον τοῦ δέοντος ἐκ τῶν κάτωθεν ἢ καταπίπτει πλέον τοῦ πρέποντος ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ ἡ τρομερὰ αὐτὴ κατὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ἐπανάστασις, θὰ καταδιώκῃ τὸ σεμνὸν πνεῦμά του ἐπὶ μῆνας, καθ' οὓς θὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν τρομερὰν θέσιν νὰ ἐρωτᾶται εἰς τὰς συναναστροφάς του, περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀπαισίας σκηνῆς, ἥς ὑπῆρξε μάρτυς, καὶ ἥτις ἐπέφερε καίριον τραῦμα κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἠθικότητος.

*

Ὅλοι ἐκεῖναι αἱ μικραὶ ἀπολαύσεις, αἵτινες προστιθέμεναι ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κατοικοῦ τῶν μεση-

βρινῶν κλιμάτων, ἐλλείπουσιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν τυπικῶν τέκνων τοῦ Βορᾶ. Ὅλοι αἱ ἡδονικαὶ τῆς φαντασίας παρακρούσεις, ὅλοι τῆς καρδίας οἱ τρυφεροὶ παλμοί, καὶ τέλος τὸ μῆγμα ἐκείνου τοῦ ἐνοστικτοῦ, τῆς ἰδέας, καὶ τοῦ αἰσθήματος ὅπερ καλεῖται Ἐλπίς. Διὰ τὸν Ἀγγλον, καθὼς ἐπλάσθη ὁ χαρακτήρ του καὶ ὠρίσθη ὁ βίος του, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς, μέλλον ἀβέβαιον, καλυπτόμενον διὰ χρυσῆς αὐλαίας· δι' αὐτὸν ὑπάρχει πεποίθησις σταθερὰ, πλὴν μονότονος καὶ σκληρὰ πεποίθησις. Ὅχι αὐλαίαι χρυσαὶ ῥοδῶνας ἢ ἀκανθῶνας, ἀλλὰ πῖναξ τυπικός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει καὶ τὸ ἐλάχιστον λεπτὸν ὅπερ ἡ ζωὴ του θὰ διατρέξῃ καὶ τὴν μικροτέραν ἀτραπὸν ἣν θὰ διέλθῃ, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν τάφον του, καὶ τὸ λεπτότερον νῆμα ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ ἴστού τοῦ μέλλοντός του. Ἀρκεῖ νὰ γινώσκῃ ὑπὸ τίνων ἐγεννήθη, καὶ δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ γράψῃ τὸν βίον του. Ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ἐκεῖνο τὸ ἔργον ἢ τοῦτο ὅπως προλογίσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον διάδημά του, καὶ τῆς μικροτέρας στιγμῆς τὴν ἐνασχόλησιν, καὶ τὸ τελευταῖον φαρδύνιον, ὅπερ ἐὰν φθάσῃ μέχρις ἐκείνης ἡ ταύτης τῆς ἡλικίας, θ' ἀφήσῃ εἰς τὰ τέκνα του. Ἐμπορὸς, ὑπάλληλος, λόρδος, βιομήχανος, ἱερεὺς, στρατιώτης, ὅτι δήποτε ἐκ τούτων καὶ ἂν ᾖναι, ἡ ὑπαρξίς του θὰ εἶναι μία ἀπλὴ ἐπανάληψις τοσούτων ἄλλων ὑπαρξέων τῆς τά-

α τῆς χωροφυλακῆς, νὰ μὴν ἀποκρύψῃ ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἥλιον Καϊμάκην. Αἱ καταθέσεις του αὐταὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἦτο ἐν γνῶσει.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ γεγονός αὐτό, ὅπερ μᾶς πείθει περὶ τῆς ἐνοχῆς· ἀλλὰ θὰ σταματήσω ἐδῶ, διότι θὰ παρακολουθήσω τὴν ἀνάκρισιν, ὅπως ἔλαβε χώραν· καὶ ἐν τῇ πορᾷ τοῦ λόγου θέλω σᾶς παραστήσει καὶ ἄλλα γεγονότα, πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ ὅ,τι λέγω,

Ὁ Βίσαγγελεὺς Χαλκίδος λαμβάνει ὁδηγίας νὰ ὑποβάλῃ εἰς ἀνάκρισιν τὸν Ταμίαν Καϊμάκην· ἀλλ' εἰς τὸ Γραφεῖόν του δὲν εὐρίσκει κυανοὺν γραμματόσημον· μεταβαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ μετὰ μακρὰν ἐρευναν ἀνευρίσκει γραμματόσημον πλαστὸν ἐπὶ δύο παλαιῶν γραμμάτων προερχομένων ἐξ Ἀγίας Ἀννης. Ὁ μάρτυς Φιλάρετος μᾶς εἶπεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐσφύριζε καὶ ὁ Γονατᾶς ἐπιβαίνων τοῦ ἀτμοπλοίου μετὰ τρεῖς ὥρας εὐρίσκεται εἰς Ἀγίαν Ἀννην, εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, ἐνθα ἀνακαλύπτει πλαστὸν γραμματόσημον καὶ ἐρωτῶν τὸν ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην, τὸν ἀγνοοῦντα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅτι ἀνεκαλύφθη πλαστὸν γραμματόσημον, πού τὸ εὔρε, λέγει ὅτι τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἥλιον Καϊμάκην. Θὰ μὲ εἰπῇτε: Πῶς, κύριε Βίσαγγελεῦ, θεωρεῖς τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη (ταχυδρομικοῦ Ἐπιστάτου Ἀγίας Ἀννης) ἀληθῆ; Δὲν ἐφέραμεν ἡμεῖς μάρτυρας καταθέσαντας ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην Προχωρίου, καὶ ὅχι ἀπὸ τὸν Καϊμάκην; Διὰ τὴν νὰ πιστεύσωμεν τὸν Σταμούλην, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐνοχοποιηθῇ, εὐρεθέντος ἅπαξ εἰς χεῖράς του κίβδηλον γραμματόσημον; Ναι· ἠδυνάμην νὰ ἀμφισβάλω εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη, ἀλλ' ἔχω τὴν ἐκθεσιν τοῦ Βίσαγγελέως, ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ ὅτι ἅμα ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Ἀγίας Ἀννης, ὁ Σταμούλης τῷ εἶπεν: τὸ γραμματόσημον τὸ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Καϊμάκην. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἶπῃ κατόπιν τοῦ Δάρα ὅτι

τὸ ἔλαβε παρὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ Ἐπιστάτου Χαλκίδος; Τὸ γεγονός δὲν ἦτο γνωστὸν οὔτε εἰς τὴν Χαλκίδα. Πρὸ τριῶν ὥρων ὁ Βίσαγγελεὺς ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ ταχυδρομικὸς Ἐπιστάτης δὲν ἤξευρε τίποτε· πῶς λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ Σταμούλης; Ἀλλ' ἤδη κατετέθη ἐνώπιόν σας ὅτι ὁ Δάρας ἐχηρμάτισε δῆμαρχος καὶ ἦτο εἰς ἀντίθετον πρὸς τὸν Σταμούλην κόμμα· ὅτι δὲ ἡ κατάθεσις τοῦ Δάρα δὲν ἦτο σπουδαία, ἐξάγεται ἐκ τούτου ὅτι κλητευθεὶς ὡς μάρτυς δὲν ἐνεφανίσθη· εἶναι ἀσθενής; ἀλλὰ πού εἶναι τὸ πιστοποιητικὸν ἱατροῦ; Δὲν ἐνεφανίσθη, διότι θὰ ἐβλεπεν ὅτι ἡ κατάθεσις του ἤθελε καταστροφῇ ὑπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Βίσαγγελέως· δὲν ἐνεφανίσθη, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἀπὸ ἐδῶ θὰ μετέδαιναν εἰς τὰς ποινικὰς φυλακάς. Ἀλλὰ διὰ τί ἦλθεν εἰς Χαλκίδα νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημον καὶ δὲν μετέβη εἰς Προχωρί; Μήπως ἦλθεν ἐπίτηδες; Ἦτο μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλαβε τὰ ἐξοδά του παρὰ τοῦ δημοσίου, εἶχε καὶ γραμμάτια νὰ ἐξαργυρώσῃ καὶ ἠγόρασε γραμματόσημα. Τί δὲ ἀποδεικνύει τὸ γεγονός τοῦ Σταμούλη; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐρίσκόμενος ἐν ἀγνοίᾳ ὅτι τὰ γραμματόσημα εἶναι κίβδηλα, λέγει ἀμέσως ἀπὸ ποῖον τὰ παρέλαβεν. Ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένζας, ἐὰν ἦτο ἀθῶος, θὰ ἐπράττειν ὅ,τι καὶ ὁ Σταμούλης.

Κατὰ τὴν 21ν Ἀπριλίου εἰς χεῖρας τοῦ Καϊμάκη—κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη—ὑπῆρχε κίβδηλον γραμματόσημον. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα κίβδηλα γραμματόσημα ἐδωκεν ὁ Λιναρᾶς εἰς τὸν ὑποταμίαν Γρηγοράκην πρὸς ἐξαργύρωσιν· ὁ Λιναρᾶς ἐρωτηθεὶς εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Πέτρον Καϊμάκην καὶ οὗτος ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του· ὁ Πέτρος Καϊμάκης δὲν εἶναι μικρὸ παιδί, εἶναι νέος δεκαοκταετής. Ἐὰν ἡ κατάθεσις τοῦ παιδὸς ἐκείνου ἦτο ψευδής, ἠδύνατο δεκαοκταετής υἱὸς νὰ ἐπιρρίψῃ τοιοῦτον ἐγκλημα ἐπὶ τοῦ πατρὸς του; Ἐμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, διότι κατελήφθη ὑπὸ τῆς ιδέας

ξέως του. Δὲν λαμβάνει τὸν κόπον ν' ἀπασχολῇ τὰς σκέψεις τῆς ἡμέρας ἢ τὰ ὄνειρα τῆς νυκτός· εἰς λαμπρὰ σχέδια, εἰς φαντασιοπληξίας, εἰς ἐπίδοξα πλοῦτη, ἢ μέλουσαν ἀπόλαυσιν. Μεταβάλλει τὸ εἰσόδημα ὅπερ τῷ παρῆσεν ἡ γέννησις ἢ ἡ ἐργασία, εἰς Ῥοσμπίφ, Ζυθὸν, ἐφημερίδας καὶ τέϊον, καὶ ἀφ' οὗ φροντίσῃ κατὰ τὴν ἐναρξιν πάσης ἡμέρας νὰ πράξῃ τὴν περιεργον ταύτην συναλλαγὴν, ἀφιεροῖ τὴν ἡμέραν του εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν νύκτα του εἰς τὸν ὕπνον. Ὅποια θαυμασία πρακτικότης! Ἀλλὰ καὶ ὅποια μονότονος ζωὴ!...

*

Θὰ μὲ συγχωρήσητε ἄρα γε, ὦ τέκνα τοῦ Ἰλισσοῦ, νὰ φέρω ἥδη ἐν ἀξίωμα, ὅπερ θὰ συνταράξῃ φρικτῶς ὅλας τὰς φυσιολογικὰς ιδέας τοῦ εὐφραντάστου πνεύματός σας; Θὰ μοὶ ἐπιτρέψατε νὰ εἰπω ὑπὸ τὸν αὐθάδη ἴσως τύπον τῆς ὀριστικότητος καὶ τῆς γενικότητος, ὅτι ἐν Λονδίνῳ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖται παντοῦ Ἔρω; Ἐρωτήσατε τὴν τρυφερωτέραν νεανικὴν ὑπαρξιν ἐνταῦθα τί ἐστὶ Ἔρω; καὶ θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ μετὰ μειδιάματος: «Χίμαιρα». Ἀποταθῇτε εἰς τὸν λαίμαργότερον ἀναγνώστην τοῦ Σαίξπηρ, ἢ τοῦ Οὐώλτερ Σκότ, ἢ τοῦ Κοῦπερ, καὶ θὰ τὸν ἀκούσητε, ἀπαγγέλλοντα τὰς ἡδυπαθεστέραις σελίδας τῶν ῥωμαντικῶν τούτων συγγραφέων μέχρι κεραίας, ἀλλ' ὅταν θὰ ζητή-

σητε τὴν ιδέαν του, θὰ σοὶ εἴπῃ: Θαυμάζω, πλὴν δὲν αἰσθάνομαι. Πλησιάζατε τὴν αἰσθητοτέρα, τὴν ἥκιστα Ἀγγλίδαν, δεσποινίδα, ὁμιλήσατε εἰς αὐτὴν περὶ Σελήνης, περὶ δρόσου, περὶ ἀστέρων, περὶ πάθους, φλογός, Ἀγγέλων, καρδίας, παλμών, σκιρτήσεων ὅλων αὐτῶν ἐπὶ τέλους τῶν τρωμερῶν στοιχείων, ἅτινα κατορθοῦμεν νὰ συνάζωμεν, ὅπως ἀποτελέσωμεν τὴν λεγομένην Ἑρωτικὴν Μίθην, καὶ μετὰ τὴν εὐγλωττον αἰσθηματικὴν ὁμιλίαν σας, ἡ ἄβρα νεᾶνις θὰ χασμηθῇ, καὶ ἐὰν εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον εὐαίσθητος, θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ σᾶς εἴπῃ: «Τί εἶναι αὐτό;» ὅπερ ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Νικηφόρον τὴν ἀδειαν νὰ φωνάξῃ δίκην μεταφραστικῆς ἡχοῦς «Καλὲ τ' εἶν' τοῦτα;» Ἐὰν ἦναι ἀληθὲς ἀγγλὶς, θὰ ἀποκαλέσῃ τὸν νέον Πυγμαλῖωνα «Stupid, foolish, bête» (εὐήθη, παλαβὸν, ζῶον), καὶ θὰ τρέξῃ γελῶσα νὰ εἴπῃ εἰς τὰς φίλας της, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος «Spoke non sense» (τῆς εἶπε ἀνοησίας). Οὕτω ἀποκαλοῦσιν ἐνταῦθα πᾶσαν φλογερὰν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Δυστυχῇ Παράσχε!!

*

Πολὺ διαφέρει ἐὰν, ἀντὶ νὰ ὀπλισθῇς μὲ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς, Γαλλικὰς, Ἰταλικὰς, Ἰσπανικὰς, ἐκφράσεις, γονυκλισίας, καὶ ἱκεσίας, ἐγερθῇς πρῶτον τινα, λάβῃς ἕνα καλὸν πρόγευμα ἐξ ὠῶν, χοιρομυρρίου, βουτύρου, ἰχθύος, ψυχροῦ

ὅτι δύναται νὰ ριφθῇ εἰς τὰς φυλακάς· τὸ αἶσθημα τοῦ υἱοῦ τοῦ φίλτρου ὑπεχώρησε καὶ ἐπεκράτησε τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυνηρησίας. Ὅταν ὀλίγον καθυσύχασεν, ὅταν τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι διατρέχει κίνδυνον, τότε ἤρχισε νὰ μεταβάλλῃ τὰς καταθέσεις του.

Ὁ πατὴρ Καϊμάκης ἐρωτώμενος τὴν πρώτην φοράν λέγει: Ὅχι, δὲν ἔστειλα ἐγὼ γραμματόσημον. Ὅταν τοῦ εἶπον ὅτι τὸ κατέθεσεν ὁ υἱός του, σκίζει τὰ ἱμάτιά του· καὶ μετ' ὀλίγον μᾶς λέγει: πιθανόν, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας πέρασε μὲ τὴν βαλλί-ζα του τὴν ὁποιάν ἴσως ἀνοίξεν ὁ υἱός του καὶ ἐκλεψε τὴν κόλλα τοῦ γραμματοσήμου. Καὶ μέχρι τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑφειτῶν διεκλήρυττεν ὁ Καϊμάκης ὅτι ὁ υἱός του τὸ ἐκλεψε. Σήμερον δὲ τί σὰς εἶπε; Ἀρχίζω, λέγει, νὰ διστάζω ὅτι πράγματι τὸ ἐκλεψεν ἀπὸ τὸν Βελέντζαν· διότι ἂν τὸ ἐκλεπτε, θὰ τὸ εἶχε τσαλαχωμένο· ἀμφιβάλλω σήμερον ἂν καὶ ἡ ὑπόνοιά μου αὕτῃ εἶναι ἀληθής· αὐτὸ τὸ τσάκισμα ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τὸ πῆρε. Ἀλλὰ, κύριε Καϊμάκη, ὁ υἱός σας ταξιδεύει χωρὶς σεντοῦκι; Δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐναποθέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἀτσάκιστο;

Ἐὰν λοιπὸν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ κατάθεσις τοῦ Σταμού-λη εἶναι ἀληθής καὶ συνδέσωμεν τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Καϊμάκη πρὸς τὴν κατάθεσιν αὐ-τοῦ τοῦ Καϊμάκη, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ ἀρνηθῇ τὸ γεγονός τῆς ὑπεξαίρεσως, δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι σὺ Καϊμάκη τὸ ἔδωκες εἰς τὸν υἱόν σου διὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ; Ὁ αἰπῆτες: τί ἀνάγκη νὰ τοῦ δώσῃ γραμματό-σημον; Δὲν τοῦ ἔδιδε χρήματα; Ἀλλὰ τὸ γραμματόση-μον δὲν τὸ ἔδωκε διὰ νὰ ὠφεληθῇ τὰς ὀλίγας δραχμάς, ἀλλὰ ἤθελε ν' ἀποστείλῃ τὸ κίβδηλον γραμματόσημον καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν διὰ νὰ ἴδουν ἂν περᾷ ἡ ὄχι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῶσιν οὕτω διὰ τὴν μέλλουσαν κατανά-λωσιν.

Ὁρεῖλομεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμού-λη καὶ νὰ ἴδωμεν ἂν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν: σὺ Καϊμάκη, εἰ-σαι ἀθῶος, σὺ, Σταμούλη, ψευδορκεῖς! Ἀλλ' ὁ Καϊμάκης δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ ἀποδείξεις πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν κα-ταθέσεων τοῦ Σταμούλη.

Ἄς ἴδωμεν τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἐνοχοποιῶν τὸν Θρα-σύβουλον Βελέντζαν καὶ τὸν Ἰωάννην Βελέντζαν· τί ἔχουν νὰ κάμουν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Ὁ Ἠλίος Καϊμάκης λέγει· ὅτι ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ ἐπρότεινε ν' ἀγοράσω εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐλάμβανον ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τοιοῦτο, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν εὐχα-ριστήσω. Ἡ ὁμιλία μας αὕτῃ ἐγένετο κατὰ τὴν Μεγάλην ἐβδομάδα ἡ κατὰ τὸν Διακαινήσιμον. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν του καταθέσιν ὥρισεν ὡς ἡμέραν τῆς συνευξέως αὐτῆς τὴν 10ην Ἀπριλίου.

* *

*

Ἐδῶ παρεμβάλλεται μία ἀρωματικωτάτη παρένθεσις· ὁ ἀρειμάνιος Ἀχιλλεὺς Βελέντζας ἐκβιάζει μικρὰν διακοπὴν εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Βισαγγελέως, ἐκβιάζομενος καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Τὸ δικαστήριον τῷ δίδει τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ, λέγον ὅτι πρέπει νὰ δια-κοπῇ ἡ συνεδρίασις· ὁ Ἀχιλλεὺς διαμαρτύρεται ὅτι ἂν εἴ-ναι νὰ διακοπῇ ἐξαιτίας του, δὲν κάμνει τίποτε, ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος ἀφοῦ εἶναι λέγει ἀνάγκη, πηγαίνετε. Μετὰ πολ-λὰ πείθεται ὁ Ἀχιλλεὺς, τὸ ἀκροατήριον τὸν περιμένει ἐκδικηθέντα οὕτω τὴν ταπεινώσιν καὶ ἐπανερχόμενος ἐπιτρέπει εἰς τὸν Βισαγγελέα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπεί-σαν ἀγόρευσιν του.

* *

*

Πρὶν ἔλθω ἐκεῖ ὅπου διέκοψα τὴν ὁμιλίαν μου, πρέπει

κρέατος, καὶ τεύου, —Τοῦτο εἶναι τὸ σύνθημα λιτὸν πρόγευ-μα, ὅπερ βλέπεις εἰς ὅλας τὰς τραπέζας τοῦ Λονδίνου— βάλης τὰ χειρόκτιά σου, ἐρυθροῦ χρώματος εἰ δυνατόν, ἐπιθήσῃς κολοσσαῖόν τινα πῖλον, θέσῃς ὑπὸ μάλης τὸ ἀέν-ναον ἐνταῦθα ὄπλον, τὸ ἀλεξίβροχον, ἀναρτήσῃς ἀπὸ τοῦ ἐσωκαρδίου σου βαρεῖάν τινα χρυσὴν καθέναν, ὀχυρωθῇς μ' ἓνα ἀδάμαντα, ἐὰν δύνασαι, καὶ ἐπὶ τέλους ὡς ἐπι-σφράγισιν φορτώσῃς τὴν κομμοδόχην σου μὲ ἓν γιγαν-τιαῖον μπουκέτο, ἐὰν, λέγω, πράξῃς ὅλα ταῦτα, καὶ κρού-σῃς τὸν κώδωνα τῆς θύρας τῆς σκληρᾶς Miss, πολὺ δια-φέρει. Ὁ αἰσθητὴς εἰς τὸ Draming-Room, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεις νὰ λάβῃς μίαν γωνίαν, μίαν ἔδραν, καὶ ἓνα τόμον τοῦ Μίλτωνος. (Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρ-χῃ) καὶ νὰ διαθέσῃς τὴν μορφήν σου ἐπὶ τὸ φλεγματικότε-ρον. Ὁ αἰσθητὴς ἡ θύρα, θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ἄγγελος τῶν ἐρώτων Σου, (πρὸς Θεοῦ, μὴ ἐκφέρῃς ἐνώπιόν της τὴν φράσιν ταύ-την) θὰ σὰς ὁμιλήσῃ περὶ καιροῦ, περὶ τοῦ θαυμασίου τού-του συνθήματος τῆς συνδιαλέξεως, ὅπερ, ὡς ὁ θάνατος, «*equo puliat pede, pauperum tabernai, regum que turris,*» θὰ τῇ ἀποκριθῇ κατὰ τὴν περίστασιν, πλὴν πάντοτε, φλεγματικῶς, καὶ, εἰ δυνατόν, ὀλίγον χασμώμενος, θὰ συ-ζητήσῃτε περὶ Μίλτωνος, εἰτα κατὰ φυσικὸν λόγον περὶ Παραδείσου, θὰ σοὶ εἴπῃ ὡς ὅλαι αἱ Ἀγγλίδες ὅτι μαίνε-ται διὰ τὸν ἀ'Απολεσθέντα Παράδεισον τοῦ ἰγχωρίου

ποιητοῦ, καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας μισεῖ τὸν ἀ'Ανακτηθέντα Πα-ράδεισον, θὰ συμφωνήσῃς μὲ τὴν ἰδέαν της καὶ ἐὰν φοβεῖ-σαι μήπως ἡ ἐμφάνισις τῆς Δεσποίνης διακόψῃ τὴν πολιορ-κίαν σου, λαμβάνεις ἐνταῦθα ἀφορμὴν ἐφόδου, ἐξάγεις ἐν γενναίῳ χάσμημα, σταυρώνεις τὸν πόδας Σου, συμπλέκεις νωχελῶς τοὺς βραχίονάς Σου ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Σου, καὶ μετὰ τῆς ἀγγλικωτέρας ψυχρότητος τῇ ῥίπτεις, δίκην τε-μαχίου ἄρτου εἰς κύνα, μίαν μηδαμινὴν φιλοφρόνησιν, π.χ. ὅτι ὁ ποὺς της εἶναι πολὺ μικρὸς, ἢ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι γλαυκοί, καὶ ὅτι ἀγαπᾷ τὸ γλαυκὸν χρῶμα, καὶ εἰτα τόνισον ἐν εὐνηχον πλέον χάσμημα. Τετέλεσται! Ἡ ὥραία Δεσποσύνη ἐρυθριᾷ, νεύει τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὰ κάτω, λαμβάνει παθητικὴν στάσιν καὶ περιμένει νὰ εἰσέλθῃ ἡ μήτηρ της, ἢ ἡ ἀδελφὴ της, ὅπως τῆς εἴπῃ ὅτι εἶσαι ὁ φίλος της, ὁ ἀγαπητός της (her friend, her darling.) Καὶ ἐκτοτε ἀρχίζει τὸ στάδιον τῶν ἐρώτων Σου ὅπερ ἔδη-μιούργησεν ἡ παράδοξις ἐκείνη ἐξομολόγησις.

*

Πλὴν μὴ καυχᾶσαι διὰ τὴν κατάκτησιν. Ἐὰν θέλῃς νὰ τὴν ἀπολαύσῃς τὴν νίκην αὐτήν, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μεταχειρισθῇς τὸν χαρακτῆρα ὅστις τὴν παρήγαγε. Ἡ ἐ-ρωτικὴ Σου ἀπόλαυσις πρέπει νὰ ᾔῃ ἀγγλική, ἄλλως τὴν ἔχασες διὰ παντός. Πρέπει νὰ ἐγᾶλῃς ἀπὸ τὸν ναῦν

νά σὰς εἶπω ὅτι κατὰ τοῦτο ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἡ ἀνάκρισις, διότι ἐφηρμόσθη τὸ σύστημα ὅπερ ἐφαρμόζεται εἰς τὰ πεπολιτισμένα κράτη, τὸ σύστημα τοῦ νὰ λαμβάνηται ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων πρὶν συνεννοηθῶσι πρὸς ἀλλήλους ἢ λάβωσι συμβουλὰς παρ' ἄλλων περὶ τῶν ἀπαντήσεων αἱ μέλλουν νὰ δώσουν. Αἱ ἀνακρίσεις ἐνπνεοῦντο ἐν Χαλκίδι καὶ ἐν Ἀθήναις. Τούτου δ' ἕνεκα τοὺς τέσσαρας συγκατηγορουμένους αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ τοὺς ἔχωμεν συμφώνους, τοὺς ἔχομεν ἐπιρρίπτοντας τὸ ἔγκλημα τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Ὅταν ὁ Καϊμάκης ἐξητάσθη κατὰ πρώτην φορὰν δὲν εἶχεν εἰπῇ τίποτε περὶ Ὑπαστύου Βελένδζα· ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὴν κατάθεσιν τοῦ υἱοῦ του, τότε ἤρχισε νὰ κάμνῃ ἐκμυστηρεύσεις περὶ τοῦ Βελένδζα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπομιμούμενος τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν δὲν ἔλεγε γρῦ. Οὕτε ὁ Ἀχιλλεύς ὁμολογεῖ περὶ Καϊμάκη, οὕτε αὐτὸς περὶ ἐκείνου.

Θὰ λάβωμεν ἐκεῖνα τῶν γεγονότων ὑπ' ὅψιν ὅσα εἶναι σύμφωνά με τὰς καταθέσεις τῶν ἄλλων μαρτύρων. Τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα εἶπεν ὁ Καϊμάκης ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸ Ταμεῖον του, ὅτε ὁ Ὑπαστύος Βελένδζας ἔφρεν ἐκεῖ μίαν ῥαπτικὴν μηχανὴν καὶ τὴν βαλίζαν του. Ὡν τῇ δευτέρᾳ του καταθέσει εἶπεν ὅτι τὸ γεγονός· ἔλαβε χώραν τὴν 10ην Ἀπριλίου. Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶπον ὅτι ὁ Βελένδζας ἀνεχώρησε τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡτοί τὴν 15ην Ἀπριλίου καὶ τὴν 16ην εὐρίσκειτο ἐν Χαλκίδι. Ὁ ῥακοπώλης μᾶς εἶπεν ὅτι δέκα ἕως δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξετάσεώς του (γενομένης τῇ 4ῃ Μαΐου) ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα, ἡτοί τὴν 20 Ἀπριλίου. Πρέπει λοιπὸν ὡς μέσον ὅρον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ τὰς 16—21 Ἀπριλίου ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγένετο ἡ πρότασις περὶ πωλήσεως γραμματοσήμων εἰς τὸν Καϊμάκην, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Βελένδζας δὲν ἀρνείται λέγει μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δεκαλέπτου, ἐνῶ ὁ Καϊμάκης βεβαίως ὅτι περὶ εἰκοσαλέπτου. Ὅπως δὲ ποτε, ὁ

Βελένδζας εὐρίσκειτο εἰς Χαλκίδα καὶ ἐζήτει νὰ συνεννοηθῇ μετ' ὃν Καϊμάκην. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ ἀδελφὸς του Ἀχιλλεύς ἔστειλε τὸ κίβδηλον γραμματόσημον εἰς Σῦρον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἐποχὴν (21ην Ἀπριλίου) ὁ Καϊμάκης ἔδωσε κίβδηλον γραμματόσημον. Περίεργον! καθ' ἡμέρας ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα, ἀνακαλύπτονται τὰ κίβδηλα. Καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Καϊμάκη, ἔχομεν ἄλλα γεγονότα μαρτυροῦντα τὸ κίβδηλον. Ὁ ἴδιος Ὑπαστύος δὲν μᾶς λέγει ὅτι τὸ γραμματόσημον ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ ἦτο ἄλλου εἶδους· τὸ ἠρνήθη τότε ὁ Καϊμάκης· κατόπιν δὲ εἶπε· στείλ' το. Πλὴν ποῖον εἶναι τὸ γραμματόσημον αὐτό; Τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποστείλει μετ' ἐπιστολῆς του καὶ τὸ ὁποῖον μᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο ἐκ τοῦ περισσεύματος τοῦ Ταμεῖου Ὑπαστύου. Ἡμεῖς ἐδῶ δὲν δικάζομεν τὸ ἔλλειμμα τοῦ Ταμεῖου Ὑπαστύου· ἐνόςφῃ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐκκρεμὴς, δὲν λέγομεν ὅτι εἶναι ἐνοχός. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος σήμερον ὁμολόγησεν ὅτι ἄφρασε ἔλλειμμα. Πῶς λοιπὸν, ἀφ' οὗ εἶχε τὸ Ταμεῖον τῶν Ὑπαστύου ἔλλειμμα, συμπεριέλαβε μετ' ἑαυτοῦ φεύγων **περίσσευμα** διαχειρίσεως; Τί μᾶς εἶπεν ὁ Γρηγοράκης; Τότε μόνον δύναται νὰ λάβῃ ὁ ταμίας γραμματόσημον, ὅταν τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ὑπάρχῃ ἐν τῷ Ταμεῖῳ. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀντιτίμου ἐν τῷ Ταμεῖῳ ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 600, 000 δραχμῶν. Καὶ τί ἐγένετο τὸ ἐκ τοῦ περισσεύματος αὐτοῦ γραμματόσημον; Εἰς τὰς 15 Δεκεμβρίου δὲν ἦτο πλέον Ταμίας Ὑπαστύου. Τὸ δὲ γραμματόσημον αὐτὸ τὸ ἐφύλαττε μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου· λέγει ὅτι δὲν τὸ ἐξηργύρωσε, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων. Καὶ ὁ Τάσσης λέγει ὅτι ὤφειλεν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς 3000 δραχμάς. Ἀφίνα δηλαδὴ τὸ κεφάλαιον τοῦ γραμματοσήμου νεκρὸν καὶ δὲν τὸ ἐξηργύρωνε, ἐνῶ τὸ χρέος του τὸ ἐπλήρουν οἱ ἐγγυηταί του. Ὅταν ἐρωτᾶται, διατί δὲν τὸ ἐξηργύρωνε τὸ γραμματόσημον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον. Καὶ μετὰ τινα σκέψιν λέγει: διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τρα-

σου τὸ Quando le sere al placido, ἢ τὸ sur ton sein adoré» ἢ τὸ εἰς τῆς λευκῆς ἀγκάλης της». Δὲν ὑπάρχει τι ἐξ αὐτῶν ἐδῶ. Ὁφείλεις νὰ ὑπολογίζῃς τὰς στιγμὰς, ὅπως ὑποθέσῃς τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ τρυφερά Μίς ἔχει παύσει νὰ ἐνασχολῇ τὰς σιαγόνας της, καὶ ἀφ' οὗ λάβῃς καὶ Σὺ τὸ γεῦμά σου, πρέπει νὰ θέσῃς τὸ Froak-Coat, δηλ. τὴν ῥεδιγγόταν σου, νὰ ἐμφανισθῇς εἰς τὴν αἵθουσάν της, νὰ συστηθῇ· εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ εὐρισκομένας μονοτόνους μορφάς, ὡς ὁ φίλος τῆς Μίς Αἰλᾶ ἢ τῆς Μίς Φλώρα, τῆς ἐρωμένης σου δηλαδὴ, νὰ ἀναμιχθῇ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν γενικὴν συνομιλίαν περὶ τοῦ Ἀφγανιστάν, καὶ εἰτα νὰ καθῇς πλησίον τῆς «ψυχῆς» σου, καὶ νὰ τελέσῃς πανδήμως μετ' αὐτῆς τοὺς ἐρωτάς σου. . . ἀναγινώσκων εἰς αὐτὴν τὴν «Στραῖραν» ἢ τὰ θρησκευτικώτερα χωρία τοῦ Μίλτωνος. Ἡ φλογώδης αὕτη ἐρωτικὴ διάχυσις θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον, θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου κατομαγευμένος, ἐάν ἦσαι Ἀγγλος φουρκισμένος, ἐάν ἦται Ἰταλός, Ἑλλήν κτλ. καὶ ἐάν σοὶ ἀρέσκει, συνάπτεις ἐρωτάς μετ' Ἀγγλίδος. . .

*
Ὡ Βύρων! Βύρων! Βύρων! Πόσον εἶχες δίκαιον γενόμενος ἀρνησιπατὴρ καὶ κηρύξας τὸν πόλεμον καθ' ὅλων τῶν ἀκατανοήτων ὄντων, ἅτινα καλοῦνται Μίς. Εἶχες δίκαιον νὰ τρέχῃς πρὸς θήραν Ἀνδαλουσιῶν παρθένων καὶ Βοσπορίων Σαρκῶν. Καὶ εἶχες δίκαιον νὰ γράφῃς ὅτι τὸ μέλι ἐνταῦθα εἶναι κηρὸς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀγγλοι ὁμιλοῦν καὶ αὐτοὶ περὶ Σελήνης τοῦ Μέλιντος! . . .

Timeson.

πέζης ἐν Χαλκίδι· ἄλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ στείλῃ τὸ γραμματόσημον μὲ τὸν ἀνεψιόν του Ἰωάννην καὶ μὲ κίνδυνον νὰ χαθῇ ἀκόμα, διότι ὁ Ἰωάννης τὸ κρατοῦσε εἰς χεῖρας. Διὰ τὸ ἐπλήθυνεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν; Ὁ Τάσσης, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς ἐν Χαλκίδι, μᾶς εἶπεν ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸ πληρώσῃ ἐκεῖ· δὲν δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι δὲν τὸ ἐγνώριζε, διότι ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας εἶναι πολυμήχανος· ἐνεργεῖ χρηματιστικὰς πράξεις· ἀγοράζει χρεώγραφα. Τὰ γραμματόσημα λοιπὸν φεύγουν καὶ πηγαίνουν εἰς Χαλκίδα. Ὅταν ἐφθασεν ὁ Ἰωάννης Βελένδζας εἰς Χαλκίδα, εἶχεν ἤδη γίνεαι κατ' οἶκον ἐρευνα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του. Παραδίδει δύο ἐπιστολάς τοῦ θεοῦ του πρὸς τὸν Καϊμάκην, ἐν ᾗ λέγεται ὅτι τοῦ στέλλει διακόσια φύλλα γραμματοσήμου· ὁ δὲ Ἰωάννης τί κάμνει; Καίει τὸ γραμματόσημον. Τὸ καίει! Τοῦ ῥίχθηκαν ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Τί εἶναι ὁ Ἰωάννης Βελένδζας; Εἶναι παιδί δέκα ἐτῶν; Εἶναι παιδί ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ δεκαλέπτου καὶ τοῦ εἰκοσάλεπτου; Εἶναι νέος εἰκοσιεπτά ἐτῶν, ἀνεπτυγμένος· καὶ ὅμως τὸ ἑκάψα, λέγει, τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, τὸ κατέστρεψα. Ἐγνώριζα ὅτι ἡ καταδωρὶς ἐγένετο κατὰ τοῦ εἰκοσάλεπτου, καὶ ὅμως τὸ καίει τὸ δεκάλεπτον, ὡς λέγει. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκαυσε, τί κάνει; Σηκόνεται καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Ξηροχώρι, χάνεται. Εἶναι δυνατόν νὰ τὸ πιστεύσωμεν τοῦτο; Εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι κατέστρεψε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ του, διότι αὐτὸ τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον ἡμεῖς παραδεχόμεθα ὡς εἰκοσάλεπτον, κυανοῦν, κιβδηλόν, αὐτὸς τὸ θέλει δεκάλεπτον, κόκκινον, γνήσιον; Διότι τότε θὰ ἡδύνατο νὰ εἰπώσιν: Ἐχομεν γνήσιον γραμματόσημον καὶ ἰδοὺ το. Διότι τότε δὲν θὰ ἐγέννα τόσας ὑπονοίας τὸ γραμματόσημον αὐτὸ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μπαίνει ἐντὸς κασέλας, πάντοτε εὐρίσκεται γυμνόν, ξεσχιμμένο, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου εἶναι ἀπολωλός, τὴν 24ην Ἀπριλίου ἀναφαίνεται ὡς ρολὶ ὑπὸ μάλης τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα καὶ ἀπὸ τὴν μάλην αὐτοῦ περνᾷ εἰς χεῖρας τοῦ μάρτυρος Οἰκονομίδου, ἐννοεῖται ὅτι εἶναι πάλιν σχισμένο, ἐπομένως ἀγοράζει σχινὶ διὰ νὰ τὸ δέσῃ καὶ ἐνῶ τὸ ἀνοίγει βλέπει ὅτι εἶναι κόκκινον.

Σπουδαίως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ βάλωμεν βέβαιον εἰς τὴν κατάθεσιν τῶν μαρτύρων; Ὅταν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἐν τῇ ἐπιστολῇ του δὲν ἀναφέρει δεκάλεπτον, οὔτε εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀπόδειξις, ἀλλὰ γράφει ἀπλῶς πρὸς τὸν Καϊμάκην: σοῦ στέλλω τὸ γραμματόσημον καὶ στείλέ μου τὸ ἀντίτιμον; Τί δὲ λέγει ὁ Καϊμάκης; Ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἰκοσάλεπτου γραμματοσήμου. Καὶ ὅταν εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα προστεθῇ λοιπὸν καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ κατηγορουμένου ὅτι πρόκειται περὶ εἰκοσάλεπτου; Δὲν ἔχομεν καμμίαν δικονομικὴν ἀρχὴν καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος δὲν κάμνει κατηγορούμενον; Ὁ ἀεὶ ἔπωμεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ λέγει ὁ Καϊμάκης, δὲν εἶναι πιστευτός. Ἀλλ' εἶναι μόνη ἡ ἀπόδειξις τοῦ Καϊμάκη;

Ὅταν ἔχομεν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐστάλη εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, ὅταν μεταξὺ τῆς 16ης καὶ τῆς 21ης Ἀπριλίου ἔχομεν τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν ἐν Χαλκίδι, ὅταν τὴν 18ην ὁ Ἀχιλλεὺς στέλνῃ πλαστὰ γραμματόσημα εἰς Χαλκίδα, ὅταν τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὁ Καϊμάκης πωλῇ τοιοῦτο, δὲν θὰ εἰπώμεν ὅτι **ὑπῆρχε συνεννόησις μεταξὺ τῶν τεσσάρων** καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐξοδευθήσαν με-

ρικὰ κιβδηλὰ γραμματόσημα, ἐστάλη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τὸ δέ ποτ' ὅπερ ὑπῆρχε; Πλὴν τῶν καταθέσεων ἄλλων μαρτύρων, ὅτι διέθετεν ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας κιβδηλὰ γραμματόσημα, ἔχομεν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ καλογήρου Θεοκλήτου Μπούμπουλη. Καὶ δὲν εἶναι περιφρονητέα ἡ κατάθεσις αὐτῇ, ὅταν τὴν συμπαραβάλωμεν πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ ἱεροδιακόνου· ἡ κατάθεσις τοῦ μοναχοῦ θὰ εἶναι ψευδής. Σήμερον πᾶσα ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς ἤρθη. Παραδέχομαι, εἶναι ἀληθές, ὅτι καὶ ὁ καλόγηρος καὶ ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ διάκονος εἶναι τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ οἱ τρεῖς. Ἀλλὰ τοῦ μὲν καλογήρου ἔχομεν μάρτυρα κατηγορίας, τοῦ δὲ διακόνου μάρτυρα ὑπερασπίσεως. Ἡ αὕτη κακότης ψυχῆς ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τοῦ· δύο· ἀλλὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ πιστεύσωμεν; Ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶναι εὐκολώτερον νὰ ψευσθῇ; Ποῖος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπερπαρατέραν καρδίαν διὰ νὰ ψευδορκήσῃ. Ὁ ἐρχόμενος νὰ ῥίψῃ εἰς τὰς φυλακὰς ἕνα ἄνθρωπον ἢ ὁ ἐρχόμενος νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του; Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εὐρέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ καλογήρου γραμματόσημα τί ἐξάγεται; Ὅτι ἦσαν κιβδηλὰ; Ἄν ἐρωτήσωμεν τὸν ἡγούμενον, αὐτὸς μᾶς ἀρνεῖται ὅλος διόλου τὴν ὑπαρξίν τοῦ γραμματοσήμου; Τί δὲ μᾶς λέγει; Ὅτι εἶχε χαρτόσημον κινητὸν ὅπερ εἶχε κολλημένον καὶ τῷ κοβε. Καὶ τοῦτο, ὥστε ἐὰν εἶδεν ὁ καλόγηρος, νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἦτο γραμματόσημον, ἀλλὰ χαρτόσημον. Ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τὴν κατέστρεψεν, εἰπὼν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο τὸ χρῶμα! Ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὴν κατάθεσιν τοῦ καλογήρου, διὰ τὴν νὰ ψευσθῇ ὅτι εἶχε χαρτόσημον κινητόν. Ὅτι δὲ ὁ Βελένδζας ἦτο φίλος τοῦ ἡγουμένου, ἀπόδειξις ὅτι τὴν 27ην, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης Βελένδζας διηλθε διὰ τοῦ Ταμείου Χαλκίδος καὶ ἐπειτα ἔγεινεν ἄφαντος ἦτο κρυμμένος ἐκεῖ. Ἐκεῖ οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐφανερώθη. Τὸ γεγονὸς τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ τὴν 27ην συνεδριάζομενον μὲ τὸ περιστατικόν ὅτι ὁ καλόγηρος εἶδεν εἰς τὸ σεντοῦκι τοῦ ἡγουμένου γραμματόσημον, δὲν ῥέρι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτο τὸ γραμματόσημον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸν Καϊμάκην καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη;

Ἐξ ὅλων αὐτῶν συνάγω ὅτι ἔχομεν τὴν συνεννόησιν ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ὑπάρξῃ **σύστασις**. Ἀλλ' ὅταν ἔχομεν τὴν σύστασιν, ἔχομεν καὶ τὴν κιβδηλίαν ἀποδεδειγμένην; Αὕτη εἶναι ἡ πρᾶξις περὶ ἧς δὲν ἡδυνήθην νὰ πεισθῇ. Πιθανόν αὐτοὶ καὶ νὰ κατεσκεύασαν· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως. Ἡμπορεῖ τις νὰ φθάσῃ διὰ συμπεράσματος, ἀφοῦ δὲν λέγουν πόθεν τὰ πῆραν, οὔτε οὐρανόθεν ἢ βέβαια τοὺς κατέβη καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτοὶ τὰ ἔκαμαν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ πραγματογνώμονες ἀπεράνθησαν ὅτι ἦτο δυνανὴ ἡ κατασκευὴ τῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόδειξις.

Κατὰ τὴν ἐμὴν λοιπὸν ἰδέαν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κιβδηλίαν, εἰσὶν ἄθωοι· καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν ἐν γνώσει κυκλοφορίαν τῶν ἀπαιτῶ **νὰ κηρυχθῶσιν ἐνοχοί**,

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Βίσαγγελέως, ὡς σᾶς εἶπον ἦτο ξηρὰ, ἀλλὰ τόσοσιν πρακτικὴ, τόσοσιν καλὰ συνδυασμένη, καὶ τόσοσιν ἐπὶ τέλους ἀληθινὴ, ὥστε τὴν ἴκουον εὐαρέστωσιν· αἱ δυνάμεις ὦραι καθ' ἃς διήρκεσαν ἡ ἀγόρευσις τοῦ μοι ἐφάνησαν ὡς ἡμίσεις· καὶ διὰ τοῦτο εἶχα φρέσκην πολὺ τὴν ὀρεξίν μου· ν' ἀκούσω καὶ τοὺς συνηγούρους· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν φίλοι μου παλαιοὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Σύρας.

μέ τους άλλους είχα γνωρισθῇ· ἡ ὑπόθεσις μοι ἐφαίνετο τόσον σαθρά ὥστε ἐπερίμενον μετ' ἀπληστίας ν' ἀκούσω τὰ ἐπιχειρήματά των, τὸ θάρρος τῆς ἀπολογίας των, τὸν τρόπον τῆς ἀπαγγελίας των. Οἱ μάρτυρες ἦσαν κουραστικοί· ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἔκαμνε τὸν ῥήτορα· ἐπερίμενα λοιπὸν ὡς ἀπόλαυσιν τὴν εὐγλωττίαν τῶν συνηγόρων καὶ ἔχαιρον ὅτι θὰ περνοῦσα μ' αὐτὴν καλὰ τὴν Κυριακὴν μου καὶ μέρος τῆς Δευτέρας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης, ὅτε ὑπῆρχεν εὐκαιρία διὰ τὰς Ἀθήνας, θὰ γλεντοῦσα τὴν Σύραν, θὰ περιεργαζόμην τὰ ἐκλογικὰ των, θὰ ἐπεθεώρουν τὰ οἰνοπωλεῖά των, θὰ κατεσκόπευον τὰς διαθέσεις των, θὰ ἀπελάμβανον τὰ ζυθοπωλεῖά των, θὰ συνηντῶμην μὲ μειδιῶντας Συριανοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ ἔκαμνε καμμίαν τρυφεράν ἐπίσκεψιν, θὰ ἤκουον τὴν Καραμόντε ὡς *Λουσία* ἢ Λουκίαν κατὰ τὰ προγράμματα τῶν Συριανῶν, θὰ ἐχάραττον ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου ἄλλας παρὰ Βελενδζίκας σημειώσεις, αἵτινες ἤρχισαν νὰ μοι ἐμποιῶσι πλῆξιν καὶ θὰ ἐπανηρχόμην εἰς Ἀθήνας πλήρης φαιδρᾶς συριανῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ὀλίγον κωφὸς ἀπὸ τὰς μελωδικὰς φωνὰς τῶν ὀψοπωλῶν τῆς ἀγορᾶς τῆς. Ἡ Σύρα εἶναι ἡ πρώτη ἐλληνικὴ πόλις, ἣν ἐπάτησα πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ὅτε πρὸ δεκτατίας μετέβαινον εἰς Εὐρώπην. Ἦσαν καὶ τότε ἐκλογαί· ἀμέσως ἅμα ἀπέβην εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς, ἐπληξε τὰ ὠτά μου ὁ ὕμνος τῆς ἐλευθερίας, τὸν ὁποῖον ἐπαίανιζεν ἡ συνοδευούσα ὁμίλον ἐκλογέων μουσική. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἤκουον τὸν ὕμνον τοῦτον ἀπὸ μουσικῶν ὀργάνων ἐν ἐλληνικῷ ἐδάφει, συνειθισμένους νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ τὸν συντραγουδῶ ἐν εὐθὺμφ ὁμίλῳ φίλων. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀμέσως ἐπλησίασα διαφόρους πολίτας καὶ τοὺς ἠρώτουν ἐκ περιεργείας ποῖον θὰ ψηφίσουν καὶ τότε ἐν τῷ ἅμα ὅλοι μου ὁ ἐκ τοῦ Σολωμοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐσβέσθη, διότι εἶδα τὴν ἀναίδειαν τοῦ λεμβούχου, τοῦ καφεπώλου, τοῦ πωλητοῦ χαλβὰ τῆς Ζακύνθου, τοῦ κουρέως, διαβεβαιούντων με ὅτι θὰ ψηφίσουν ἀεκεῖνον ποῦ τοὺς πληρώσῃ καλλίτερα. Ἀὐτὴ εἶναι ἡ πληγὴ τοῦ Συριανοῦ πληθυσμοῦ, ἡ αἰσχρὰ ἔξις ἣτις ἦτο τότε ἐν ἀκμῇ, ὁπότε καὶ οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι ἦσαν νοθευμένοι καὶ ὁ τυχὼν ἐψήφισε. Μοι εἶπον ὅτι τὸ κακὸν τῶρα ἐμετριάσθη.

Τοιοῦτον μικρὸν περίπατον ἔκαμνε ἡ φαντασία μου ἐνῶ κάπνιζε τὸ ποῦρόν της—ἐγὼ δὲν κάπνιζω, ἀλλ' αὐτὴ.— ὅτε σηκώνεται ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ Ἀλοῖσιος Τόμαν—ὁ πεψήφιος βουλευτὴς—καὶ ἀρχεται διὰ φωνῆς λιγνῆς, παραξεσχισμένης, ἐνός ἀπελπιστικοῦ προοιμίου ὅπερ ἀπὸ βοῆς ἤρξατο, διὰ βοῆς διήλθε, εἰς τὴν βοὴν ἐπέμενε καὶ διὰ βοῆς ἐξέπνευσεν—ἀφοῦ ὀλίγου δεῖν νὰ ἐκπνεύσωμεν οἱ ἀκροαταὶ του, «ἐνθάδε κείμενοι, θύματα τοῦ βρυχηθμοῦ Ἀλοῖσίου Τόμαν». Δὲν με πιστεύετε· δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀκούσατε ὀλίγω τὰς βραχείας σημειώσεις ἃς συνέσφιγξα μέχρι συντριβῆς τοὺς δακτύλους μου διὰ νὰ τὰς κρατήσω: «Ὅταν παρὰ τινι ἔθνη μία μεγάλη μερὶς πολιτῶν γογγύζῃ διὰ τὴν κατάπτωσιν εἰς ἣν περιῆλθεν, ὅταν βρυχᾶται ὑποκώφως ὅταν ἀκούωνται γογγυσμοὶ διὰ τὴν γενομένην σπατάλην, τότε ἀλλοίμονον! εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅστις ἀποδεχθῇ, ὅστις καταδειχθῇ ὡς συναίτιος! Τότε ὁ ἔμπορος ἐξεγείρεται, ὁ ἐργάτης ἀνορθοῦται, ὁ χωρικός ὑφοί τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν ἔχει κεκλιμένην καὶ μετὰ περιεργείας θεᾶται τὰ πέριξ, ἵνα ἴδῃ τίς ὁ ἀπορροφῶν τὸν ἰδρώτα τοῦ λαοῦ διὰ σπόγγου ἀπορροφητικοῦ. Οὗτος λοιπὸν ὅσον μέγας καὶ ἂν ᾖ εἶναι ἀνθρώπος ἀπολωλός. Τὸ ρεῦμα θὰ τὸν παρασύρῃ. Ἡ βοή ὑποκώφως τὸν ὑποπτεῖ κλπ.

Εἶπα μόνον ν' ἀκούω, νὰ μὴ σημειῶνω, ἐκτός ἐὰν ἤθελα νὰ σημειῶνω μόνον: οὐ, οὐ, οὐ, καὶ διὰ συμβολικῶν χαρκτηρῶν νὰ στενογραφῶ τὴν βοηλογίαν του. Ἀλλ' ἦτο ἀνυπόφορος. Ἐνόμιζε τὸ ἀκροατήριόν του ἐκ παιδιῶν· ἀφοῦ εἶπεν ὅτι τοὺς Βελενζαίους οὐδεμία συγγένεια τοὺς συνδέει! Ἀφοῦ εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ κίβδηλον γραμματόσημον εἶχεν ὀπισθὲν τοῦ τὸν ἀριθμὸν 20, ἀπόδειξις ὅτι δὲν το κατεσκεύασεν ὁ Βελένζας! Ἀφοῦ εἶπεν ὅτι διότι ἀποστέλλων ὁ Βελένζας τὸ γραμματόσημον εἰς τὸν Καϊμάκην ἐζήτει καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἦτο κίβδηλον!!! Ζητεῖτε διὰ κίβδηλον ἐπὶ χεῖρας τὸν παρὰν ; ; ;

Ἐστενοχωρήθην, ἰδρῶσα· καὶ ἐντούτοις δὲν ἐτελείονε· ἐφαίνετο πεινῶν· ὅτι εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ ὀλην τὴν νύκτα. Καὶ μετ' αὐτὸν θὰ ἐσηκόνετο ὁ Ποσειδῶν· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀνύσιος· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βασαζῆς· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Παπαλεξανδρῆς. Ἐννοεῖτε, ὅτι ἐπόθουν ν' ἀκούσω τὸν κ. Τυπάλλον, μεθ' οὗ εἶχον συνηκολογήσει, ἂν τυχὼν τρέχῃ πολὺ, νὰ βῇχω διὰ νὰ κρατῇται· ἀλλὰ νὰ περάσω διὰ τῆς Κολάσεως, νὰ περάσω διὰ τοῦ Πουργατορίου, διὰ νὰ φθάσω εἰς τόσον προβληματικὸν Παράδεισον, θὰ ἤμην βλάξ, δὲν θὰ ἤμην Καλιβάν.

Καὶ ὁμῶς τὸ ἐλληνικὸν ἐσφύριζεν· ἦτο ἡ 7η μ. μ. τοῦ Σαββάτου. Ἐρωτῶ τὸν κ. Σκουλούδην πότε φεύγει τὸ αὐστριακόν, μοῦ λέγει εἰς τὰς 9· δὲν χάνω καιρὸν, συνάζω τὰς σημειώσεις μου εὐρίσκω ἀνταποκριτὴν διὰ νὰ μοι κρατήσῃ μερικὰς σημειώσεις τῶν λοιπῶν ἀγορεύσεων παίρνω τὸ καπέλλο μου καὶ ὀρμητικὸς φεύγω.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ Ἀλοῖσίου Τόμαν μ' ἔτρεψε κατὰ γράμμα εἰς φυγὴν.

Ἀφοῦ διήλθον προηγουμένως τῷ ὠραιότατῳ Ζυθοπωλείῳ Χοῦμν—εἰς Σύραν ὅσοι πηγαίνετε πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε—ὅπου καλὸς φίλός μου Συριανὸς μοῦ προσέφερε δύο ποτήρια Βιενναίου ζύθου, ἐρρίφθην εἰς μίαν λέμβον διὰ τοῦ αὐστριακοῦ, μετὰ τὴν ἐξαλλὸν ἐκείνην χαρὰν ἣν ἐχρωμάτισεν ἡ ξανθὴ τῆς Βιέννης μπίρα ὅτι ἐσώθην ἀπὸ τοῦ θύχας τοῦ λόγου τοῦ κ. Τόμαν—θύχας ναι, διότι ὁ λόγος του ἐπισογγράνιζε.

Ἦτο 8η ἀκριβῶς· μόλις ἐπάτησα εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐτέθη τὸ ἀτμόπλοιο εἰς κίνησιν.

Πρώτην φοράν ἴσως ὁ κ. Σκουλούδης ἔκαμε λάθος λογιστικόν.

Καλιβάν.

Ὁ πρῶτον διανομὸς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** κ. Περικλῆς ἔχει ἐπιστολὴν ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

ΦΡONTIZETE ΛΙΑ ΚΑΛΟΝ ΑΡΤΟΝ

Τοιοῦτον εὐρίσκετε εἰς τὸ Ἀρτοποιεῖον Βελησαρίου Τρίμη κάτωθεν τῆς οἰκίας Ῥομπόστη καὶ ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς.

ΕΝ ΑΥΤῳ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἡ περιφημὸς γαλλικὴ φραντσόλα Πειραιῶς τοῦ Γάλλου Μπισσῶν.

Καὶ ἄρτος σιμνηδαλίτης πρώτης ποιότητος, ζυμωμένου διὰ τῆς χειρὸς.

Οἱ ἀγοράζοντες θὰ σχετισθῇτε μετὰ τὸν γλυκύτερον καὶ εὐγενέστερον ἀρτοποιὴν τῶν Ἀθηνῶν.